

The background of the cover is a detailed illustration of a rose bush. Several large, light pink roses with yellow centers are in various stages of bloom. Green leaves and unopened buds are interspersed among the flowers. In the center-left, a small, white bear cub is curled up, looking towards the right. At the bottom left, another white bear cub is partially visible, lying down. The overall style is soft and artistic, typical of children's book illustrations.

SONCE V BRLOGU

●
Magda Vremec Ragusi
Ivan Sivec
Neža Maurer
Barbara Gregorič Gorenc
Berta Golob
Aksinja Kermauner
Jana Kolarič
Ivanka Mestnik
Tatjana Kokalj
Alenka Juvan
Andreja Vukmir
Anej Sam

●
Ana Zavadlav
Marija Prelog
Ksenija Konvalinka
Urška Stropnik
Andreja Peklar
Ida Cimerman
Mirna Pavlovec
Tina Perko
Daša Simčič
Petra Preželj
●

Magda Vremec Ragusi



Ana Zavadlav



IGRAJVA SE GNEZDO

Papagaj Gaj in papagajka Ajka sta sama doma. Dopoldan je lahko zelo dooolg.



8

»Daj, Gaj, igrajva se kaj novega,« čivkne papagajka Ajka s svoje gugalnice.

»Igrajva se, hmm ...«

»Igrajva se – *biti doma!*« zakliče papagajka Ajka.

»Kako se pa to igra?«

»Čisto preprosto, Gaj. Prvo pravilo te igre je *doma je tam, kjer te vedno nekdo čaka*. Ti zdaj kar mirno odleti iz kletke, jaz pa te bom na svoji palčki močno čakala. Drugo pravilo igre *biti doma je doma je tam, kamor se vedno vračaš*. To sta prvi dve pravili. Zmaga tisti, ki se zna *biti doma* igrati bolj močno. Začniva, Gaj!«

Papagaj Gaj je odletel na omaro – in se vrnil. Odletel je na zaveso – in se vrnil. Odletel je na vrh stenske ure – in se vrnil. Ajka pa je v kletki kar se da močno čakala. Malo je čakala na desni nogi, malo na levi in še malo na obeh. In ravno ko sta papagaj Gaj in papagajka Ajka najbolj tekmovala, kdo se zna bolj igrati *biti doma*, se je iz vrtca vrnil Luka.

Tatjana Kokalj



Tina Perko



DOM JE DOMA

Nekoč, a vendar nedolgo tega, je v nekem gozdu blizu mesta živela lisička. Čeprav so drevesa v tistem gozdu segala do neba in je v njem dišalo po ciklamah in belih šmarnicah, lisička ni bila srečna. Kako bi le bila, ko pa ni imela strehe nad glavo, ne tople postelje, kamor bi skrila tačke, ko se je vrnila z dolgega potepa.

Tavala je po gozdu in le včasih potrkala na vrata prijateljev. Zdaj pri zajcu, drugič pri ježu. A na obisku je ostala le kak dan ali dva, potem je zopet odšla na pot.



stoletjem, ko je bila zgrajena. Tudi Una Una in Pan Pan živita z isto močjo. Živita v lepem spominu. O njunem življenju priča spominska plošča: »V tej hiši sta živila Una Una in Pan Pan, ki sta prispevala k neženju sveta«, živita v številnih sporočilih obiskovalcev te hiše, ki so zapisana v knjigi vtisov.



70 Več kot stoletje številni obiskovalci berejo v tej knjigi: *Una Una in Pan Pan sta vedela, da hiša po meri človeka razširja obzorja. ... Čeprav je hiša zasebna last, je njen videz javna last. ... Ta hiša nima visoke ograje – dobrososedski odnosi so mogoči. ... Okrog te hiše je veliko dreves in zelenic, veliko življenja – življenje poraja življenje. ... V tej hiši so lesene klopi, keramična posoda, lanene zavese; v taki hiši berejo dobre knjige in poslušajo zanosno glasbo. ... V tej hiši ni odvečnih sob, ni zapravljanja električne energije – v taki hiši se nič ne razkazuje, tukaj se živi. ... V tej hiši doživljam slast poštenosti. ... So razkošne hiše, ki jih podre vsak potres, Una Una in Pan Pan sta zgradila življenjski brlog, ki je neuničljiv. ... V življenjskem brlogu se zdravo živi – Una Una in Pan Pan sta pri devetdesetih hodila v visoke hribe in bila ustvarjalna. ... Una Una in Pan Pan sta vedela, da je hiša zaradi tega, da se v njej živi, ne da se jo gleda. ... Hiša nam pove, ali je v njej spokojnost ali obup. ... V malih gnezdih živijo najboljše pevke. ... Kot strokovnjakinja za gradnjo podeželskih hiš sem raziskala arhitekturo pokrajine. V primerjavi z drugimi pokrajinami je tukaj več hiš, kakršne človek resnično potrebuje. To pomeni, da sta Una Una in Pan Pan s svojo hišo vplivala na miselnost prebivalcev pokrajine. ... V takšni hiši bi se počutil kot сосед Neba. ...*